* * *

Прощай, морська корово із Командорських островів!
Чудовисько, релікт, створіння ластогруде.
Десь бачили тебе, останню із корів.
Ти вимерла як вид. Тебе уже не буде.

Десь бачили тебе. Ти вийшла із води
екологічним зойком океану.
Останній дивогляд морської череди! —
жив тисячу століть, а я вже не застану.

Корівонько, що їла, що пила?
Медузами цвіли твої альпійські луки.
Коли на глибині ти царственно пливла,
всі мертві кораблі дивилися крізь люки.

Сиділа б собі там і паслася на дні.
Десь, може б, набрела втонулу Атлантиду.
Там цар морський Нептун живе у курені,
пасе морських корів зникаючого виду.

Чи нафта розпливлась, чи, може, це казки, —
на Командорах, кажуть, серед літа
з морської піни вийшла на піски
коров'яча остання Афродіта.

Прощай. І не журись, що піна — як мазут.
Ще місце є у тій Червоній книзі.
Ще ходить по землі останній вільний зубр,
твої брати моржі ще гріються на кризі!